

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

Allerede ved Udarbejdelsen af Loven af 13de April 1855 om Forbud mod Borttagelse af Steen, Leer, Sand, Gruus og deslige fra Grundene udenfor Fyrindretninger og lignende offentlige Anlæg var det ikke undgaaet Ministeriets Opmærksomhed, at der kunde være nogen Anledning til at søge udvirket et lignende Forbud mod Sandgravning og deslige udenfor private Jordeiendomme, der stode til Havet, hvorved disse udsattes for at udbules og bortskylles af det med stærke Magt indtrængende Havvand. Man fandt det dog dengang rettest, at en saadan Bestemmelse ikke optoges i den ovennævnte Lov, fra hvis egentlige Diemed den lå temmelig fjernt, hvortil kom, at man dengang endnu ikke var paa det Reie med, om ikke de paaagjældende Giere, der lide Tab ved Sandgravning m. m., maatte ansees tilstrækkelig betryggede ved den dem ifølge Lovgivningen hjemlede Afgang til ved Domstolene at søge Erstatning for den dem tilføiede Bestadigelse.

Paa Rigsdagens 11te Sæssion (1859—60) blev der imidlertid af 2 Folkethingsmænd indbragt et Forslag til Lov angaaende Forbud mod Borttagelse af Steen, Leer, Gruus og deslige paa Forstranden, som i det Væsentlige gik ud paa, at Gieren af en til Stranden stødende Eiendom skulde være berettiget til at forbyde Borttagelsen af de fornævnte Gjenstande fra den udfor hans Grund liggende Forstrand, naar han dertil erhvervede Samtykke i Kjøbenhavn fra Magistraten og udenfor Kjøbenhavn fra Amtmændene. Dette Lovforslag fandt betydelig Modstand under dets første Behandling i Folkethinget, og da Regjeringen derhos udtalte, at den ikke fandt Anledning til at gaae ind paa Forslaget i den Skikkelse, hvorunder det var indbragt, blev det nægtet Overgang til 2den Behandling.

I Sommeren 1860 modtog Ministeriet et Andragende fra Grundeierne paa Kysten fra Kjøbenhavn og indtil Beddek om, at Borttagning af Steen, Sand, Gruus, Leer eller deslige

maatte forbydes for at forhindre Bortskylning og Udælægelse af deres Eiendomme. Andragerne fremhævede navnlig, at der ved Sandgravning eller Borttagning af Steen i Stranden ofte fremkommer Huller, hvori Vandet med paa lands Vind borer sig ned og undergraver den faste Kyst, hvorved de paa Kysten liggende Eiendomme udsattes for Udælægelse, hvilket er saa meget mere, beklageligt, som Gierne af disse Eiendomme for en stor Deel bestaae af uformuende Fiskere.

Paa Grund af det Foranferte fandt Ministeriet, at der turde være Anledning til at tage Sagen under fornyet Overveielse og er derved kommen til det Resultat, at de Grunde, der tale mod en Lov angaaende Indstrækning i Udgangen til at borttage Steen m. m. fra Forstranden ikke kunne komme i Betragtning mod Hensynet til den Fare, for hvilken private Eiendomme udsattes ved den uindstrænkede Afgang til at kunne borttage saadanne Gjenstande, saa meget mere som Henviisningen til Domstolene for de Privates Bedkommende som oftest vil være næsten illusorisk, naar hensees til Bankeligheden af i det enkelte Tilfælde at føre et juridisk Beviis for Kausalforbindelsen mellem en stedfunden Sandgravning og den en Privatmands Eiendom ved Havets derefter indtrufne stærkere Indtrængen tilføiede Skade, hvortil kommer, at selv om det lykkes at tilveiebringe et saadant Beviis, ville de, der have forvoldt Skaden, ofte findes uvederheftige.

Ministeriet har derfor udarbejdet det foreliggende Lovudkast, for hvilket i det Væsentlige Loven af 13de April 1855 er lagt til Grund, dog at det er blevet anset for rigtigere, at Afgjørelsen af, hvorvidt den private Gier skal være berettiget til at forbyde Sandgravning m. v. udfor sin Grund, samt Faktattelsen af de fornødne Mærker m. v. ikke tilfalder en reent administrativ Autoritet som Indenrigsministeriet, men derimod overdrages Landvæsenskommissionerne.